

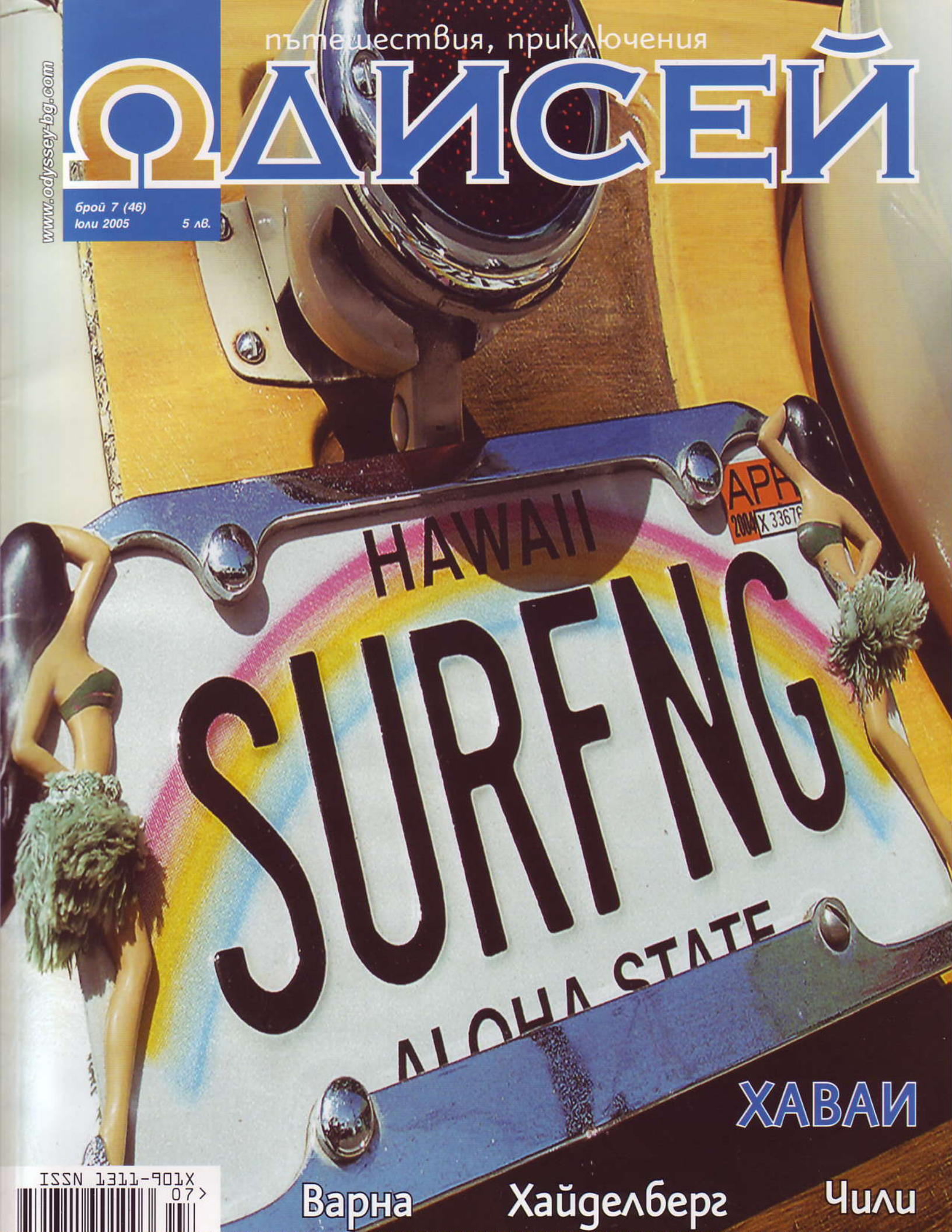
пътешествия, приключения

www.odyssey-bg.com

ОДИСЕЙ

Брой 7 (46)
Юли 2005

5 лв.



ХАВАИ

Варна

Хайделберг

Чили

ISSN 1311-901X

07 >





Даниел Зомер, последният от ораторите на правителството, разорява аргументите на опозицията. Уви, без полза - правителството загуби дебата (горе вдясно)

Членовете на правителството дружно обявяват възражение срещу доводите защо не бива да бъде върната монархията в Германия (долу вдясно)

Председателят на дебата Свен Шмит обявява края му (горе вляво)



Славно са си живеели членовете на тези общности. Всяка корпорация освен помпозното си име е имала свой герб и отличителни цветове, носени от членовете ѝ. Тази пищност и церемониалност е взимала връх на прословутите сбирки, на които се вдигали множество тостове, изпивало се трудно изчисливо количество бира, пеели се песни и накрая по-изгръжливите са разнасяли по домовете пагналите त्याлом. Е, да не забравяме, че доскоро студентите са били само мъже. Разбира се, между различните корпорации е имало не само конкуренция, но и междусобици, често стигащи до сблъсъци, въпреки че едно от правилата е било за взаимното гостоприемство.

Измежду тези останки от средновековието обаче има една, която е цяла легенда. Това са гуелите. Надали някой може да ги опише по-добре от начина, по който го е направил Джеръм К. Джеръм в "Трима на бумел", да не говорим, че той ги е виждал, а аз не съм. Но ще се опитам. Тези гуели не били на живот и смърт, т. е. целта на гуелиращите се не била да прекратят завинаги удоволствието на противника да бъде студент в Хайделберг, а да си нанесат колкото се може повече рани по лицето, с белезите от които после да се гордеят и да печелят не само уважението на състудентите, но и сърцата на немските госпожици. За тази извънкласна дейност смелчаците си служели със саби, които съвсем не били дървени. Не всички корпорации са имали изисквания към членовете си да се гуелират, но е имало и такива, в които е било задължително да приемеш или отправяш определен брой предизвикателства по време на следването. Някой мо-

же да си помисли, че тези гуели са се провеждали тайно от властите, скришом и в потайна гоба. Напротив - многобройна публика е изпълвала специалните зали, за да се наслади на съмнителното геройство на своите приятели. Признак на мъжество е било не само стоически да понесеш многобройните удари на противниковата сабя, но и пред очите на всички безмълвно да изтърпиш грубото зашиване на място на обезобразеното лице.

На почивка в карцера

Като стана дума за власти, ясно е, че открай време студентите, като хора с по-буйна кръв, са си имали вземане-даване с тях. Една от най-големите туристически атракции в Хайделберг е студентският карцер. Много интересно място, служило от 1712 до 1914 г. за затваряне на по-вироглавите младежи, над които университетското ръководство е имало законна власт. Нарушенията на публичния ред не са могли да бъдат наказвани от съдебните власти на града. А ето какви са били и обичайните студентски престъпления: пианство и вдигане на шум през нощта, често съпроводени с гонене на квичашите прасета на гражданите, и в добавка - гасене на уличните лампи. За тези леки провинения наказанието било до две седмици в карцера. Но за обида на служебно лице или оказване на съпротива наградата се увеличавала на четири седмици. Ясно е, че да попаднеш в карцера не ще да е било толкова нежелано, а по-скоро въпрос на чест, още повече, че условията в него далеч не били толкова ужасни. Вярно, през първите два дни буйствали, вече с поизбистрени глави, били оставяни на

ляб и вода, но по-късно вече можели да получават храна отвън - от ресторанти, приятели или мило-сърдна хазяйка. И за да не би случайно в уединението да се разкаят, било им е разрешено не само да си водят на гости по килиите, но и да приемат посещения отвън, че дори и да присъстват на лекции. Имало е врата към университета. Доколко са се възползвали от нея, не знам, но по-сигурно е, че са убивали времето си с игри на карти и най-вече със своеобразна зографска дейност - украсявали са стените и таваните на килиите с гербовете на корпорациите, към които са принадлежали, с разни смешни сценки и стихове, но най-вече със собствените си портрети. Нали все пак е трябвало да увековечат престоя си там, извор на основателна гордост. Не е липсвало чувство за хумор на обитателите на карцера - килиите са имали свои имена - "Сансуси", "Гранд хотел", а тоалетната имала респектиращото прозвище Кралския трон.

Dolce vita

Интересна и романтична е историята на хайделбергското студентство, или поне така изглежда през призмата на изминалите столетия. Но и сега учещите в Хайделберг се радват на хубав живот. Поне така твърди един настоящ студент, чиито думи ще цитирам, но ще спестя името му, че току-виж родителите му ги прочели.

"Хайделберг в цял свят е голям хит. Като се чуе това име, и човек си представя мита за вечния студент, също мита за корпорациите, но тези неща са останали в миналото. Макар че наистина много хора тук следват по една или друга причина дълго и наистина се виждат корпоративни студенти с барети и с цветовете си, то това е по-скоро част от колорита, а не действителността, това са отломки от един средновековен мит. И все пак, за разлика от елитните университети в англосаксонските страни, в Хайделберг само за някои от специалностите като медицина, право, психология има приеман изпит. Но за по-голямата част от дисциплините човек може да се запише свободно и не само че не плаща такси, но ползва и куп облекчения - смешни наеми за общежития, много евтин семестриален билет за транспорт, менза, кантина и т. н. В същото време ваканцията в Германия е пет месеца годишно. От трета страна, програмата не е много натоварена. Като се вземат тези предпоставки, веднага ще стане ясно, че тук студентите не завършват за три-четири години, на 22 - 23 години, а прекарват по-голямата част от времето си навсякъде другаде, само не и в университета. И ето го студента - посещава един семинар седмично, има пет месеца ваканция в годината, получава пари от мама и тате и работи някъде и има куп привилегии за тази форма на съществуване. На всичкото отгоре живее в един малък град, в който много бързо се запознава с кого ли не, където има партита от всякакъв калибър, кръчми на всяка крачка, туристи и посетители отвсякъде, една красива природа, романтични руини и много очарование във вечерните часове. Попаднал веднъж на такова място, човек няма да се откаже току-така от благата. И в този смисъл митът за вечния студент донякъде е верен." Сигурен съм, че вече ви се прииска да сте студент



Neckarwiese - ливадата покрай реката, е едно от големите студентски изкушения. Винаги огласена от забавляващи се младежи, тя е причина лекционните зали често да са празни (горе)

Обсъждане на предстоящия изпит или флирт?... (В средата)

Вечерите в Хайделберг наистина са очарователни. Улиците преливат от групички студенти, а най-препочитаните от тях кръчми са намират на Unterestrasse. Тази вечер някои от тях са решили да изпият по бира в Destille (долу)

